το γρανάζι για το κυπριακό: κείμενο θέσεων (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε τον Φλεβάρη του 2014 από την ομάδα Γρανάζι.

Περιεχόμενο

το γρανάζι για το κυπριακό: κείμενο θέσεων

Οι μέρες που έρχονται είναι εξαιρετικά κρίσιμες και όλα θα κριθούν από το αν θα εκδηλωθούν σοβαρές κοινωνικές αντιστάσεις απέναντι στην κυβέρνηση που εφαρμόζει ένα εκρηκτικό πολιτικό μείγμα νεοφιλελεύθερου φονταμενταλισμού και (επι)στροφής στον εθνικισμό. Στο πλαίσιο των διαβουλεύσεων για το κυπριακό, πολιτεύεται με τρόπο που αποδεικνύει και στον πιο δύσπιστο ότι ο εθνικισμός και ο αστικός κοσμοπολιτισμός είναι οι δύο πλευρές του ίδιου νομίσματος. Όταν μάλιστα το κυβερνητικό κόμμα επιλέγει να τις εφαρμόζει ταυτόχρονα, προκύπτουν εξαιρετικά επικίνδυνα αποτελέσματα. Με την άμεση στήριξη του ακραίου κέντρου και την έμμεση του δησυ, οι ελαμίτες πανηγυρίζουν την υπερψήφιση της τροπολογίας τους για εορτασμό του «ενωτικού δημοψηφίσματος» στα σχολεία. Μαζί με τον τορπιλισμό της επαναπροσέγγισης και την αναγωγή του φασιστικού μορφώματος σε ρυθμιστή του πολιτικού σκηνικού και του… σχολικού προγράμματος, οι βουλευτές αυτών των κομμάτων κατάφεραν και κάτι ακόμα: να λειτουργήσουν ως πλυντήριο για την χρυσή αυγή Κύπρου συντασσόμενοι πίσω από τους ελαμίτες. Η δεξιά (όλων των αποχρώσεων) όχι μόνο δεν μπορεί και δεν επιθυμεί να σταθεί εμπόδιο στο φασισμό αλλά σε περιπτώσεις σε και αυτή επιδιώκει να λειτουργήσει ως μηχανισμός συντηρητικής μετατόπισης ολόκληρης της κοινωνίας. Σε αυτές τις συνθήκες, μοναδική μας επιλογή είναι να αντιπαρατάξουμε ένα ενιαίο εργατικό-αντιφασιστικό μέτωπο ντόπιων και μεταναστών εργαζόμενων και στις δύο πλευρές του νησιού.

Πολιτικό σκηνικό

Οι συνομιλίες για το κυπριακό διεξάγονται σε μια περίοδο ραγδαίων κοινωνικών και πολιτικών εξελίξεων τόσο στο εγχώριο όσο και το διεθνές περιβάλλον. Η κατάσταση στην ευρύτερη περιοχή της ΝΑ Μεσογείου, η αλλαγή των συμμαχιών και η αντιδυτική στροφή της Τουρκίας, η πολιτική και η οικονομική κατάσταση στις “μητέρες πατρίδες” σε συνδυασμό με το θέμα της εκμετάλλευσης των υδρογονανθράκων συνθέτουν ένα ρευστό γεωπολιτικό σκηνικό το οποίο επηρεάζει άμεσα και αντανακλάται στη διαδικασία των διαπραγματεύσεων.

Σε μια περίοδο όπου στην ευρύτερη περιοχή κυριολεκτικά βρέχει πόλεμο, που οι ιμπεριαλιστικές φιλοδοξίες όλων των πολεμικών μηχανών του πλανήτη είναι σε έξαρση, που ολόκληροι λαοί ξεκληρίζονται και χιλιάδες άνθρωποι πνίγονται στη θάλασσα ή πεθαίνουν από το κρύο, η λύση του κυπριακού δεν αφορά μόνο τους Κύπριους και τους μετανάστες που ζουν στο νησί αλλά όλους τους λαούς που ζουν και τρέφονται από τη Μεσόγειο.

Το ψυχροπολεμικό σκηνικό που δημιουργείται το μαρτυρούν τα ίδια τα γεγονότα: Οι νέες λυκοσυμμαχίες όπως αυτή Ρωσίας – Τουρκίας και η σύμπραξη Κύπρου – Ελλάδας με δικτατορίες και

εγκληματικά καθεστώτα (βλ. άξονα Κύπρου – Ελλάδας – Αιγύπτου – Ισραήλ), οι πιέσεις για λύση από τις ΗΠΑ και την Ε.Ε., όπως και οι αντιπαραθέσεις Ελλάδας – Τουρκίας στο Αιγαίο, είναι ζητήματα που δεν πρέπει να μας αφήνουν αδιάφορους ούτε να τα διαχωρίζουμε από την διαδικασία της λύσης του κυπριακού. Αντιθέτως, είναι στον πυρήνα της. Το παζάρι που στήθηκε και η διαδικασία του πάρεδώσε στη Γενεύη έχει ακριβώς αυτό το χαρακτήρα, αφού μέσα από αυτήν, ο κάθε άμεσα ή έμμεσα εμπλεκόμενος προσπαθεί να προωθήσει τα συμφέροντα και τις προσδοκίες του στην περιοχή.

Παράλληλα, η ενίσχυση του εθνικισμού και της ισλαμοφοβίας στην Ευρώπη σε συνδυασμό με την εκλογή του ακροδεξιού – νεοφιλελεύθερου Τραμπ στις ΗΠΑ, το συνεχιζόμενο μπαράζ εκκαθαρίσεων Ερντογάν (Κούρδων, αριστερών, γκιουλενιστών, κεμαλικών κ.ά.) όπως και η κρίση στις σχέσεις του τουρκικού κράτους με την Ε.Ε. και τις ΗΠΑ, και ο παροξυσμός του Πούτιν για κυριαρχία της Ρωσίας στην ενεργειακή κάλυψη της Ευρώπης συμπληρώνουν τη συνταγή ενός θανάσιμα εκρηκτικού μείγματος του οποίου θύμα θα είναι μόνο οι λαοί.

Για να γίνουμε ξεκάθαροι: η λύση του Κυπριακού και η θεμελίωση της ειρήνης στο νησί είναι άμεσα συνδεδεμένη με τον τερματισμό του πολέμου και την επικράτηση της ειρήνης σε ολόκληρη την περιοχή. Γι’ αυτό σενάρια -που συνεχώς διαψεύδονται αλλά συνεχώς επανεμφανίζονται- όπως η δήθεν εγγύηση της ασφάλειας της Κύπρου από το ΝΑΤΟ ή και η προσάρτηση της σε αυτό πρέπει να απορριφθούν σε κάθε περίπτωση. Μια τέτοια προοπτική, όχι απλώς δεν εγγυάται την ειρήνη και την ασφάλεια στον τόπο αλλά αντίθετα τις υπονομεύει σ’ ολόκληρη την περιοχή. Ένα τέτοιο ενδεχόμενο, εφόσον κατατεθεί στο πλαίσιο του σχεδίου λύσης το επόμενο διάστημα, θα πρέπει να αναδειχθεί και να αποτελέσει κόκκινη γραμμή για την αριστερά. Αυτό αποκτά μεγαλύτερη σημασία, αν αναλογιστούμε όσα ζήσαμε το προηγούμενο διάστημα, που, ενώ τα πολεμικά αεροπλάνα εξορμούσαν από τις βρετανικές βάσεις για να σκορπίσουν το θάνατο στη Συρία, στην Κύπρο επικρατούσε “σιγή ιχθύος”.

Σ’ αυτό το πλαίσιο οι αριστερές αναλύσεις που δε λαμβάνουν υπόψη τους το δυσμενές γεωπολιτικό περιβάλλον ή που αποφεύγουν για χάρη ευκολίας την ανάλυση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών δεν είναι απλώς αφελείς αλλά πηγάζουν από πολιτική αδυναμία. Από την άλλη πλευρά, οι αναλύσεις που προέρχονται από μερίδα της αριστεράς και επιρρίπτουν (διαχρονικά) ευθύνες για το Κυπριακό αποκλειστικά στον ξένο παράγοντα και στις μεγάλες δυνάμεις δεν είναι απλώς ανεπαρκείς αλλά συγκαλύπτουν τις ευθύνες και τις φιλοδοξίες της ντόπιας αστικής τάξης. Μπροστά σε ένα τέτοιο σκηνικό η πολιτική εκτίμηση της αριστεράς για το εγχώριο και διεθνές περιβάλλον εντός του οποίου θα οικοδομηθεί η επόμενη μέρα θα πρέπει να είναι προσεκτική, να αναλύει σε βάθος τα δεδομένα και να μην υποβαθμίζει την πολιτική ουσία των ζητημάτων σε τεχνικής φύσεως επεξεργασίες. Άλλωστε, η νωπή ακόμα εμπειρία της δεκαετίας του ’60 αποδεικνύει ότι ο μοναδικός εγγυητής για την ειρήνη και την ασφάλεια είναι η κίνηση της εργατικής τάξης και όχι οι τεχνοκρατικές επιτροπές και οι διεθνείς κηδεμόνες.

Το πώς θα σταθεί κανείς απέναντι σε αυτό το πολύπλοκο και γεμάτο εκπλήξεις τοπίο ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών είναι κρίσιμο, είτε οδηγηθούμε σε σχέδιο λύσης είτε όχι. Η ριζοσπαστική/ αντικαπιταλιστική αριστερά οφείλει να εκτιμήσει συγκεκριμένα αυτήν την πολιτική κατάσταση και να εκπονήσει το δικό της σχέδιο για τις μέρες που έρχονται. Σ’ αυτό το πλαίσιο, η υπεράσπιση της διακριτής και αυτόνομης πολιτικής στάσης απέναντι στα στρατόπεδα των εθνικιστών και των φιλελεύθερων αστών που μονοπωλούν τον δημόσιο διάλογο, είναι όχι απλώς θεμιτή αλλά ζωτική.

Η κατάσταση στην ε/κ πλευρά

Η επανέναρξη των συνομιλιών όπως ήταν αναμενόμενο, ξανάνοιξε τη συζήτηση και οδήγησε σε όξυνση της πολιτικής και της κοινωνικής αντιπαράθεσης, που σιγόκαιγε από την εποχή του σχεδίου Ανάν. Αν και βρισκόμαστε σε διαφορετική περίοδο από το 2004, η αριστερά βρίσκεται και πάλι

μπροστά σε προκλήσεις που οφείλει να αντιμετωπίσει – ίσως μάλιστα από χειρότερη θέση. Τέτοιου είδους ζητήματα αφορούν στη δυνατότητα της αριστεράς: α) να ξαναπάρει το προβάδισμα στη διαμόρφωση του περιεχομένου της λύσης με ταξικούς όρους και β) να οξύνει την ταξική πάλη απέναντι στην "εθνική αφήγηση", η οποία κυριαρχεί από το '74 και μετά. Ο δρόμος για να επιτευχθούν ανοίγει μέσω της οργάνωσης των κοινωνικών αγώνων και της ενίσχυσης των κινηματικών διαδικασιών αμφισβήτησης των πολιτικών σκληρής λιτότητας που εφαρμόζονται και στις δυο πλευρές του συρματοπλέγματος και με τη λήψη πρωτοβουλιών για τη δημιουργία δικοινοτικού μετώπου απέναντι σε καπιταλιστές και εθνικιστές.

Τα συγκεκριμένα ζητήματα, αν και θα έπρεπε να είναι στην κορυφή της ατζέντας διαλόγου και δράσης της αριστεράς (ε/κ και τ/κ), δυστυχώς μας βρίσκουν σε μια περίοδο ιδεολογικοπολιτικής υποχώρησης και ηγεμονίας της δεξιάς (όλων των αποχρώσεων) στο πολιτικό και στο κοινωνικό πεδίο. Σαφώς, σ' αυτή την κατάσταση δεν οδηγηθήκαμε τυχαία. Οι τακτικές και οι στρατηγικές επιλογές της ρεφορμιστικής αριστεράς έχουν διαμορφώσει ένα ιστορικό οδυνηρών συμβιβασμών και ηττών.

Το δυσμενές περιβάλλον, στο οποίο σήμερα έχουν βρεθεί τόσο η "αποδεδειγμένα απρόθυμη" θεσμική αριστερά όσο και οι μικρότερες ριζοσπαστικές δυνάμεις που ανέκαθεν πάλευαν για την ειρήνη και την επανένωση της χώρας, έχει διαμορφωθεί από:

α) Την αμφίσημη στάση που κράτησε η ηγεσία του ΑΚΕΛ το 2004,

β) τη διάψευση των προσδοκιών της εργατικής τάξης κατά την περίοδο διακυβέρνησής του,

γ) την αναπτέρωση της ελπίδας για την εξεύρεση μιας ευνοϊκής -για τα συμφέροντα των εργαζομένων- λύσης επί Χριστόφια-Ταλάτ που όμως κατέληξε σε ναυάγιο

δ) την ολοκληρωτική παράδοση των πολιτικών πρωτοβουλιών στην κυβερνώσα δεξιά.

Σήμερα, ως αποτέλεσμα των παραπάνω, η δεξιά και οι καπιταλιστές έχουν σχεδόν απόλυτη πρωτοβουλία κινήσεων ως προς τη διαμόρφωση της μορφής και του περιεχομένου της υπό διαπραγμάτευσης λύσης. Ταυτόχρονα, η κυβέρνηση του Δημοκρατικού Συναγερμού συνεχίζει την εφαρμογή των πολιτικών λιτότητας με αυξανόμενη επιθετικότητα. Οι σημερινοί ρυθμιστές και διαπραγματευτές της λύσης, είναι οι ίδιοι που επιτίθενται λυσσαλέα και με κάθε ευκαιρία στους εργαζόμενους και στα λαϊκά στρώματα της ε/κ πλευράς καλώντας τις πολιτικές δυνάμεις σε "εθνική συναίνεση" και επιδεικνύοντας μηδενική ανοχή στις οποιεσδήποτε αντιδράσεις. Απ' αυτήν την αναμέτρηση νικητής προς το παρόν βγαίνει ο Αναστασιάδης ενώ οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές τείνουν ολοένα και περισσότερο να εμπεδώνονται στη συνείδηση του κόσμου έστω και ως αναγκαίο κακό. Παρά το χάος που επικρατεί σε επίπεδο καθημερινότητας (ανεργία, χαμηλοί μισθοί, ανασφάλεια, περιορισμένο κοινωνικό κράτος, ιδιωτικοποιήσεις) η δεξιά καταφέρνει να χαράσσει σχεδόν ανενόχλητη την πολιτική της εις βάρος του κόσμου της εργασίας.

Στη διαδικασία επίλυσης του κυπριακού, ο Αναστασιάδης εκπροσωπεί πρόθυμα την ε/κ αστική τάξη που έχει συνδέσει τα συμφέροντα της με τη λύση και με τη συναίνεση του διεθνούς παράγοντα επιταχύνει τις συνομιλίες. Έχοντας το πράσινο φως σημαντικής μερίδας της ε/κ αστικής τάξης και των μεγάλων δυνάμεων η κυβέρνηση κάνει κινήσεις για τη λύση παίζοντας το παιχνίδι της πληροφόρησης όπως τη βολεύει. Μετά την αναθέρμανση των συνομιλιών στο Μοντ Πελεράν Ι μιλούσε για μεγάλη πρόοδο και συγκλίσεις ακόμα και σε δύσκολα θέματα ενώ μετά την κατάρρευση των συνομιλιών στο Μοντ Πελεράν ΙΙ, για αδιαλλαξία της άλλης πλευράς, φορτώνοντας τις ευθύνες εξ ολοκλήρου στην τ/κ κοινότητα και στην Τουρκία.

Οι όροι με τους οποίους διεξάγεται η συζήτηση είναι βαθιά προβληματικοί και δεν είναι ανεξάρτητοι από την κατάσταση που περιγράφηκε παραπάνω. Ο Αναστασιάδης είναι διατεθειμένος να παίξει όλα του τα χαρτιά προκειμένου να διασφαλίσει τα μέγιστα δυνατά συμφέροντα της τάξης του. Φυσικά, σε περίπτωση ναυαγίου θα είναι και πάλι έτοιμος να υπερασπιστεί τις επιδιώξεις του κεφαλαίου παίζοντας το χαρτί του πατριωτισμού και της υπεράσπισης της εθνικής κυριαρχίας. Επειδή όλα τα ενδεχόμενα είναι ανοιχτά, η αριστερά δεν μπορεί να εθελοτυφλεί αντιμετωπίζοντας τις κινήσεις τακτικής του ως αποδείξεις άλλοτε “θαρραλέας” και άλλοτε “δειλής” εκπροσώπησης των ε/κ συνολικά.

Ταυτόχρονα, ένα άλλο κομμάτι της ε/κ αστικής τάξης προκρίνει τη διατήρηση του status quo ως εγγύηση για την καλύτερη εξυπηρέτηση των συμφερόντων του. Σε επίπεδο πολιτικής εκπροσώπησης οι δυνάμεις του ακραίου κέντρου (ΔΗΚΟ, ΕΔΕΚ, Συμμαχία Πολιτών) της κουστουμαρισμένης ακροδεξιάς (Αλληλεγγύη) και των νεοναζί με τη γνωστή συνταγή του πατριωτισμού σηκώνουν το γάντι και προσπαθούν να ηγεμονεύσουν στο απορριπτικό μέτωπο. Γι’ αυτή τη μερίδα των αστών η ευημερία του κεφαλαίου εξυπηρετείται καλύτερα εντός του υπάρχοντος κοινωνικοπολιτικού συσχετισμού δυνάμεων και η αποδοχή της de facto διχοτόμησης, σερβίρεται με γαρνιτούρα εθνικής πλειοδοσίας.

Αυτές οι πραγματικές αντιθέσεις μεταξύ των δύο δεξιών μπλοκ αναφορικά με τη στρατηγική διαχείρισης του κυπριακού, αντανακλούν τις αντιλήψεις και τους προβληματισμούς του σημερινού ε/κ οικονομικού κατεστημένου αναφορικά με τον τρόπο με τον οποίο θα μπορέσουν να διατηρήσουν και να αυξήσουν την κερδοφορία τους. Είναι σαφές πως δεν συγκλίνουν όλες οι μερίδες της ε/κ αστικής τάξης στις εκτιμήσεις ρίσκου, στην ανάγνωση του πολιτειακού περιβάλλοντος και στην αντικειμενική δυνατότητα των οικονομικών παραγόντων της ε/κ πλευράς να σταθούν στη σημερινή συγκυρία. Σε κάθε περίπτωση όμως, τα παραπάνω περιγράφουν μία εθνική-ταξική διεργασία. Τόσο η κοσμοπολίτικη -υποστηρικτική προς ένα σχέδιο λύσης- πτέρυγα του ΔηΣυ όσο και η απορριπτική πλευρά θα συνεχίζουν να υπερασπίζονται τα συμφέροντα της ε/κ αστικής τάξης και αυτό θα το κάνουν με όση ένταση χρειαστεί, στα πλαίσια ενός νέου ομόσπονδου κράτους αν αυτό προκύψει, είτε όμως και εκτός αυτού.

Η ΔΔΟ ως μορφή λύσης

Σε ένα τέτοιο περιβάλλον το μοναδικό ελπιδοφόρο μήνυμα το στέλνουν και πάλι οι εργαζόμενες τάξεις των δυο κοινοτήτων που ανταποκρίνονται στα από κοινού -συμβολικά προς το παρόν- καλέσματα των συνδικάτων. Τα πιο σημαντικά ζητήματα που είχαν, έχουν και μάλλον θα έχουν να αντιμετωπίσουν τόσο οι αγωνιστές της Αριστεράς όσο και οι υπόλοιποι ακτιβιστές στο νησί είναι εκείνα που παράγει ο εθνικισμός και τα απότοκά του, ο ρατσισμός και η μισαλλοδοξία, ζητήματα που ιστορικά αποτελούν το κύριο πρόβλημα και στις δύο κοινότητες του νησιού.

Η γραμμή της εκκλησίας, των εθνικιστών και της Δεξιάς ήταν τόσο κυρίαρχη όλες αυτές τις δεκαετίες που κρατούσε στο περιθώριο, κάθε προσπάθεια συγκρότησης αντίθετου πολιτικού λόγου. Αυτό έχει πολλές φορές σαν αποτέλεσμα την απογοήτευση κόσμου της Αριστεράς, αρκετοί από τους οποίους σήμερα, έχουν δυστυχώς εναποθέσει πολλές από τις ελπίδες τους στον Αναστασιάδη. Με τους εθνικιστές να συγκροτούν ευρύ μέτωπο, τόσο στο κοινοβούλιο όσο και στην κοινωνία, η Αριστερά είναι ανάγκη να αναλάβει τις ευθύνες της απέναντι στο κυπριακό ζήτημα, πιο επιτακτικά μάλιστα από το προηγούμενο διάστημα.

Το σχέδιο λύσης που διαπραγματεύεται ο Αναστασιάδης με τον Ακιντζί προφανώς δεν ταυτίζεται με τα συμφέροντα των εργαζόμενων. Όπως όλα δείχνουν, ξαναφέρνει ΔΝΤ, νέα μνημόνια και ενδεχομένως το ΝΑΤΟ από την πίσω πόρτα, και ο κυπριακός λαός ξέρει καλά ποιος θα πληρώσει το λογαριασμό, αφενός από την εμπειρία του με τους στρατούς και τους στρατοκράτες, και αφετέρου από την εμπειρία των πρόσφατων μνημονίων. Ενώ όμως αυτά τα ζητήματα πρέπει να είναι στον

πυρήνα κάθε αριστερής προσέγγισης, δεν θεωρούμε ότι είναι καλύτερη η διαιώνιση της υπάρχουσας κατάστασης.

Σε ένα τέτοιο πλαίσιο αντιμετωπίζουμε θετικά την προοπτική συνύπαρξης των δύο κοινοτήτων στη βάση μίας Διζωνικής Δικοινοτικής Ομοσπονδίας, αφού καταλαβαίνουμε πως στην παρούσα φάση κάτι τέτοιο μπορεί να αποτελέσει το έναυσμα για ουσιαστική επαναπροσέγγιση. Μπορεί να δημιουργήσει νέους χώρους κοινής δράσης, μπορεί να δώσει οξυγόνο στην αριστερά και να απαντήσει στους εθνικιστές, σπάζοντας την εκμετάλλευση, το ρατσισμό και τον εθνικισμό στη πράξη.

Επιπλέον, η ΔΔΟ είναι η λύση που προκρίνουν οι Τουρκοκύπριοι, ακριβώς επειδή η προοπτική ενιαίου κράτους σε αυτές τις συνθήκες θα είναι ξεκάθαρα εις βάρος τους. Η αρχή «ένας άνθρωπος – μια ψήφος» αποτελεί εύλογα κόκκινο πανί για τους τουρκόφωνους συνανθρώπους μας, αφού οι μνήμες τους από το κράτος του 1963-1967 είναι ακόμη νωπές. Οι εθνικιστές παραμονεύουν στη γωνιά για να κεφαλαιοποιήσουν την απογοήτευση του κόσμου, τόσο από ενδεχόμενη αποτυχία των συνομιλιών, όσο και από «επιτυχία», αφού τότε θα τριγυρνούν παρουσιάζοντας τους εαυτούς τους ως τους μόνους πατριώτες κτλ.

Η ομοσπονδία ακόμα και στα πλαίσια μιας αστικής δημοκρατίας μπορεί να δώσει τη δυνατότητα στις δυο κοινότητες του νησιού να συνυπάρξουν ξανά. Παρόλα αυτά, αποτελεί πολύ δυσκολότερο στοίχημα για τις αστικές τάξεις η επιτυχημένη συνύπαρξη καπιταλιστικών συμφερόντων που για δεκαετίες ακολουθούσαν αυτόνομη και αντιθετική πορεία ανάπτυξης και που δεν έχουν κάποιο λόγο να παραιτηθούν από αυτήν στα πλαίσια μιας ομοσπονδίας, από ότι είναι για τους απλούς ανθρώπους να ζουν ειρηνικά. Για το λόγο αυτό, η εγκαθίδρυση ΔΔΟ δεν αποτελεί από μόνη της εχέγγυο ομαλής σχέσης μεταξύ των δύο συνιστωσών κρατιδίων, ανεξάρτητα από την όποια διοικητική απόσταση ασφαλείας. Η παρατήρηση αυτή κάνει εύλογη την εκτίμηση ότι έστω και με διαφορετικό περιεχόμενο ή πρωταγωνιστές, θα συνεχίσει να υπάρχει πολιτικός και οικονομικός χώρος δράσης εθνικιστικών δυνάμεων.

Αυτό σημαίνει ότι μόνο μέσα από τους αγώνες μας, μετανάστες, ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι εργαζόμενοι μπορούμε να ελπίζουμε ότι τα πράγματα θα καλυτερεύσουν. Η ομοσπονδία δεν θα μας απαλλάξει αυτόματα από αυτό που είναι στην πραγματικότητα το «Κυπριακό πρόβλημα»: από τον εθνικισμό, ως εργαλείο αποπροσανατολισμού της εργατικής τάξης. Είναι όμως μια πόρτα που αν δεν την ανοίξουμε, μπορεί να μείνει κλειστή για τα καλά. Δεν θα καταργήσει ως δια μαγείας ούτε το σεξισμό, ούτε την κυριαρχία της Εκκλησίας, ούτε θα αποτελέσει «πλήγμα στον ιμπεριαλισμό». Αυτό είναι σαφές, αφού σχεδιάζεται και προτείνεται από τους από πάνω.

Μόνο εμείς μπορούμε να επιφέρουμε πλήγμα σε όλα αυτά, εκμεταλλευόμενοι τις αναβαθμισμένες συνθήκες πάλης που ίσως μας προσφέρει η ΔΔΟ. Αυτό που πραγματικά χρειαζόμαστε στην παρούσα φάση δεν είναι ομάδες πίεσης, αλλά ένα υπολογίσιμο, μαχητικό κίνημα που θα καταφέρει να κάνει τους Αναστασιάδη – Ακκιντζί να φοβούνται. Οι συγκεντρώσεις χρειάζεται να ενταθούν και να μαζικοποιηθούν περισσότερο, τα αιτήματα και οι δράσεις να είναι μαχητικές, με πολιτικό περιεχόμενο και να μην περιορίζονται σε προτροπές για μια αόριστη ομοσπονδία.

Στην επόμενη περίοδο, η αριστερά πρέπει να είναι έτοιμη να αντιμετωπίσει τους εθνικιστές και τους καπιταλιστές και να υπερασπιστεί τη συνύπαρξη και στα δύο ενδεχόμενα με συστηματικό τρόπο φτιάχνοντας μέτωπα, χτίζοντας στην πράξη την κοινή ζωή.

Τα καθήκοντα της αριστεράς

Σ’ αυτό το πλαίσιο η προοπτική δημιουργίας ΔΔΟ, ακόμη και αν παράσχει ουσιαστικότερες ευκαιρίες συνύπαρξης μεταξύ των δύο κοινοτήτων σε σχέση με το status quo, θέτει ταυτόχρονα την Αριστερά

μπροστά σε αυξημένα καθήκοντα: να περιγράψει το εγχώριο και διεθνές πολιτικό και οικονομικό περιβάλλον μέσα στο οποίο θα υλοποιηθεί το όποιο σχέδιο λύσης (αν και εφόσον προταθεί και υπερψηφιστεί), να απαντήσει στη νεοφιλελεύθερη επίθεση που αναμένεται να ενταθεί και να εκφραστεί συντονισμένη εντός των δύο κοινοτήτων, καθώς και να αντιμετωπίσει τη δράση των εθνικιστών, συγκαλυμμένων και απροκάλυπτων. Αυτή η διάσταση του ζητήματος, είτε απουσιάζει εντελώς είτε είναι ατροφική στην ανάλυση και στην τακτική της Αριστεράς, συμπεριλαμβανομένων σημαντικών τμημάτων της ριζοσπαστικής πτέρυγάς της, η οποία ούτως η άλλως αριθμεί μικρές δυνάμεις.

Σ’ αυτές τις συνθήκες όσοι και όσες αντιλαμβανόμαστε το μέγεθος των προκλήσεων για την Αριστερά και τον κόσμο της εργασίας, έχουμε το καθήκον να χαράξουμε το δικό μας πολιτικό σχέδιο και να ανοίξουμε νέους δρόμους κοινής πάλης για την άμεση απεμπλοκή από τους ιμπεριαλιστικούς σχηματισμούς, τη διασφάλιση της πρόσβαση σε δημόσιο σύστημα παιδείας, υγείας και κοινωνικών ασφαλίσεων, την αποστρατιωτικοποίηση του νησιού (συμπεριλαμβανομένων των βρετανικών βάσεων) και την αναβάθμιση των εργασιακών δικαιωμάτων. Όλα εκείνα τα θέματα, δηλαδή που κανένας εκπρόσωπος των αστών, όπως ο Αναστασιάδης, δεν θέλει να λύσει. Αυτός είναι ο δικός μας ρόλος, πιο δύσκολος και πιο σύνθετος από ποτέ.

Περιμένοντας την τελική κατάθεση του τελικού σχεδίου της λύσης, για να τοποθετηθούμε επί του συγκεκριμένου πλαισίου, ως θέση αρχής υπερασπιζόμαστε ότι η μορφή και το περιεχόμενο της ΔΔΟ θα πρέπει να προωθεί την ειρηνική συνύπαρξη στην περιοχή και δεν θα πρέπει να στρέφεται ενάντια στα συμφέροντα του κόσμου της δουλειάς. Το να διαχωρίζουμε το κυπριακό από το γεωπολιτικό σκηνικό που διαμορφώνεται στην περιοχή είναι ανεύθυνο ειδικά για την αριστερά που θέλει να σέβεται τον εαυτό της και την τάξη που (οφείλει να) υπηρετεί.

Το ενδεχόμενο λύσης, όσο και αν μας γεμίζει με αισιοδοξία, μας φορτώνει παράλληλα και με μεγάλες ευθύνες να υπερασπιστούμε τα συμφέροντα της τάξης μας, τις ιδέες μας και το διεθνισμό με σθένος, κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες προκύψουν. Η ενδεχόμενη επίλυση του κυπριακού δεν θα είναι το τέλος. Πρέπει όμως, να γίνει η αρχή για μια αριστερά πιο συνεπή, πιο μαχητική και πιο διεκδικητική από ποτέ.

Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, Γρανάζι (Ομάδα), Ηλεκτρονικά Άρθρα, Κυπριακό Πρόβλημα, Δεκαετία 2010-2019, 2014, Απροσδιόριστη Τοποθεσία

From:
https://movementsarchive.org/ - **Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο**
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:
https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:digital:granazi:cyprob

Last update: **2025/07/15 13:46**